

Už se mi ten název nějak opakuje, ale co se dá dělat. Do Řevnic se nicméně jezdí pantografem a doprava po železnici je tam z Prahy velmi pohodlná, rychlá a častá. A tak jsem se tam dvakrát vypravil, abych zažil alespoň kousek portovní atmosféry. Ano, atmosféry, nyní už to slovo lze zcela odpovědně napsat, protože areál řevnického lesního divadla ji má a zcela odpovídá i portovní náladě. Porta je v Řevnicích prostě doma. Husté osídlení v okolí (včetně Prahy) pak umožňuje koncipovat program i v neděli jako celodenní, což se třeba ani v Ústí nedá, natož v jakýchkoliv menších místech a diváků je stále tak akorát. Já tam ale byl chvíli v pátek a chvíli v sobotu.

Tak co jsem viděl a slyšel:

Pátek: Soutěžící **Pětník** zůstává vokálně dokonalým ale pořád projevově akademickým, jak

kkoliv zařadil tentokrát více písní odlehčených či dokonce veselejších. Detailní propracovanost aranží hlasů je ale stále dostává do jakési důstojně chladné pozice. **Šťastní a veselí** zahráli své hity z Country Rádía (postoupili mezi finalisty soutěže o titul Talent CR) a já byl rád, kvůli nim, že nevyhráli – kotel chuchelského závodiště by je zcela semlel, jejich muzika je opravdu maximálně do velikosti řevnického divadla. Předvedli vcelku promyšlený a poučený folk. Pak šel nesoutěžně

Štěpán Rak

. Přijde mi, že si neskutečně užívá své trampství a spontánní ohlas, kterého se mu dostává na takovýchto akcích. Přeci jen potlesk lidí v maskáčích asi zní jinak než lidí ve fracích. A tak se možná předvádí trochu více, než se na trampa sluší –

Romantický valčík

byl přeci jen trochu mimo, jakkoliv i při něm jsem přemýšlel, kde je ten druhý a někdy i třetí kytarista, co se Štěpánem Rakem hraje. Pak se opět soutěžilo – skupina

D.N.A

se evidentně inspirovala skupinou

Quanti Minoris

(ta později vyhrála) - na tom jsme se s kolegyní Džexnou shodli, ale přeci jen osciluje mezi středověkem a Irskem, což ji činí stravitelnější. Muzika je to dravá a osobitá, ne však zcela ještě usazená. Jako třetí hráli

Návrat

od Poutníků a ducha písničky zcela vystihli. Následovala

Kekita Squadra

– zvukově sice plné, ale hudebně nějak rozplízlé a výrazově afektované, jakoby do sebe zahleděné umění. Ne, nebude to ve složitosti muziky. Následující

Netřísk

z Chodova také nehraje úplně nejjednodušeji, ale tak nějak mi přijde, že hrají, čemu věří – newgrassu, že to není jen póza na zaplnění mezery ve spektru žánrů. A za pozornost stojí jejich housle. Poslední, co jsem viděl a slyšel v pátek byli

Tempo di Vlak

– živě jsou lepší než z CD, pohodová a příjemná moderní trampská muzika provedením i obsahem, řevnické divadlo je pro tuto hudbu přirozeným prostředím a lidé v něm dvojnásob a tak to fungovalo. Na desce nějak úplně ne.

A co jsem stihnul v sobotu: **Passage** hrají muziku podobnou jako Šťastní a veselí, možná se více blíží k folkrocku, ale na rozdíl od nich by asi utáhli i větší prostor, než ten řevnický. Pak nastoupily

Klára a Markéta: určitě strašně vážně a naplno prožívají všechny problémy nejen svoje, ale i celého světa a mají pocit, že je nejen nesou na svých bedrech, ale že je musí i vyřešit. A tak jsou dramaticky naléhavé, násilím cpou do malého počtu dob a taktů všechna ta důležitá slova, která chtějí sdělit a která tam rozhodně musí být. Flétnistka je křečovitě předkloněná k mikrofonu, místo aby si prostě udělala krok blíž. V

Sokolově

by měly aplaus, tady jsem jim

Šesticípou hvězdu

prostě nevěřil, jakkoliv je nezpochybnitelná vážnost tohoto tématu. Obávám se, že je inspirovalo jen a pouze právě to sousoší na 1. nástupišti pražského Hlavního nádraží, když kolem jely rychlíkem. Dalším soutěžícím byla skupina

Š.O.K

. Hrají příjemný soft – folk, jakkoliv působili krotce, nepůsobili nevýrazně.

„Ospalý blues

“ mě naopak velmi probudilo – moc dobrá píseň. Soutěžní část uzavíralo duo

M+V (Marek Zavřel a Vašek Spurný

) – asi bych se opakoval, protože postoupili z pražského kola Porty, tak jen heslo: Hrajou blues, jako by byli černý! A pak už následovali hosté: Jako první vítěz Folkového kvítku, skupina

Kabája.

Potvrdili mi to, co jsem napsal z rychlíku na Kvítku, že by to „folkové“ neměli používat. Kabája hraje takovou popinu pro televizi, a do té se určitě dostane, až holky dospějí a bude na co koukat (když už není moc co poslouchat). Taky mě napadlo, že když tyhle vyhrály, co asi museli předvádět na Kvítku ti ostatní? Že by se tam přeci jen vítězilo věkem, jak jsem si na Kvítku všimnul v projevu tamní paní ředitelky? A pak přišel

Spirituál kvintet

a já prostě opět jen smeknul a spolu s ostatními, kteří opustili stánky s dobrotami a nahrnuli se do hlediště, s otevřenou pusou poslouchal. Proces postupného omlazování a přijímání superzpěváků odjinud je jasně živou vodou pro skupinu.

Jirka Holoubek

do kolektivu zapadl nejen pěvecky, ale skýtá také nový prostor pro vzájemné (připravené, a protože Jirka je pohotový, tak zjevně i nepřipravené) špílce a vtipy. Oslovení „děda Tichota“ z jeho úst znělo prostě skvěle.

Jiřího Cerhu

jsem za dob slávy C&K Vocalu nijak nemusel, jakkoliv jsem ho uznával, ale ve Spirituál kvintetu jeho pěvecká hvězda září naplno. Podobně

Irena Budweiserová

je pro mě ve skupině mnohonásobně osobitější než sólově. Jistotu kontinuity naopak představuje

Dušan Vančura

s basou a trochu poučným průvodním slovem. Spirituál kvintet se zpočátku také trochu předváděl s pomalejšími a obsahově hůře stravitelnými záležitostmi, pak však zrychlil, odlehčil a přišli si na své i ti, kteří upřednostňují tu část repertoáru kapely hratelnou i u táboráku.

A ještě mé oblíbené téma – zažil jsem dvojici moderátorů, kolegy **Schwagera a Bohuslava**. Zdeněk byl vcelku tradiční, ale uvědomil jsem si, v návaznosti na diskusi o moderování s Míšou Leichtem, že vlastně mohu uvést příklad moderování, které splňuje moje i jeho požadavky, a že ten příklad mám léta „pod nosem“ – kolega Petr Bohuslav optimálně spojuje neformální vyprávění, vzpomínky, příběhy a aktuální improvizaci s potřebným množstvím suchých informací o účinkujícím i návazných záležitostech.

No, a pak už mi zase jel ten vlak. Ale nebyl jsem na Portě z našeho redakčního kolektivu sám a tak mě kolegové jistě rádi doplní.